

Tan sol

Per Eloi A el dl., 10/09/2007 - 09:00

Els Pets

-

Sol

Lletra original

Tan sol, tacant aquest llençola la memòria d'algú sense cara. Tan sol, parlant amb qualsevolque està fent temps esperant algú altre. Tan sol com l'adéu a l'estació, callat mentre ella marxa. Tan sol al costat d'un cos que volquelcom que se m'escapa. Tan sol, cansat i ple d'alcohol mirant amics que poc a poc s'espatllen. Tan sol, com si fallés un golperdent per dos a u al minut noranta. Tan sol com un vell segut al parc, observant la canalla. Tan sol com un dia de Nadal pensant en els que falten.

Lletra traduïda

... com un Crist qualssevol.

"És la cançó que dona títol al disc. Parla de la pitjor soledat possible, que és la que se sent quan estàs envoltat de gent. La cançó posa exemples d'aquesta soledat, des de la persona que té algú al llit i no sap perquè, el vell que veu la canalla com juga i se sent sol o el futbolista que marca un gol al minut 90 i no li serveix de res. Són diferents tipus de soledat." (Gavaldà)

Ens agradi o no la nostra vida té un component de soledat que no podem evadir. Quan intentem defugir-la rodejant-nos de gent ens topem amb ella als morros. Com diu el poeta i profeta català del Matto Grosso, al Brasil, **Pere Casaldàliga** : **Mi soledad soy yo.No hay compañíaque me acompañe todo.En honda gran medidaVivir es andar solo.** "El tiempo y la Esperanza"Editorial Sal Terrae Colección "El pozo de Siquem", nº 27

JESUS, EL SOLITARI

«Leberl ist Einsamsein./ Kein Mensch kennt den andern,/ jeder ist allein» («Viure és estar sol./ Ningú no coneix l'altre,/ cadascú està sol.»). Aquestes paraules de **Hermann Hesse** expressen el sentiment vital de molta gent. Malgrat moltes xarxes de connexió, malgrat els nous mitjans de comunicació, moltes persones se senten soles, aïllades. Esdevenen cada cop més aïllades en les grans «sitges» d'habitatges. Queden aïllades enmig de la multitud. Jesús es trobava constantment envoltat de gent. La gent tenia gran expectació davant de Jesús. L'assetjaven amb els seus precos perquè els imposés les mans i els curés. No obstant, Jesús era l'home solitari. Sovint es retirà a la soledat. La necessitava per a poder connectar amb la seva font interior. En la soledat experimentava la comunió de tu a tu amb el seu Pare del cel. (...) Quan Jesús, en l'hort de les oliveres, se sent sol i necessita la companyia dels seus deixebles, aquests es refugien en el son. Decebut, diu a Pere: «Simó, dorms? No has estat capaç de vetllar una hora?» (Mc 14,37). Jesús lluita amb Déu a la pregària. Quan torna al costat dels deixebles, els torna a trobar dormits, malgrat la seva amonestació. Quan Jesús és pres, «tots l'abandonaren i fugiren» (Mc 14,5). Jesús mor a la creu, abandonat pels seus deixebles. Sols unes dones que l'havien acompanyat se'l miraven de lluny estant (Mc 15,40ss). En l'evangeli de Joan es fa palès que Jesús és capaç d'acceptar la seva soledat perquè se sap u amb el seu Pare del cel. «Ve l'hora, més ben dit, ja ha arribat, que us dispersareu cadascú pel seu costat, i em deixareu sol. Però jo no estic sol, perquè el Pare és amb mi» (Jn 16,32). Els humans l'abandonen. Àdhuc els deixebles es retiren cadascú en ell mateix, a casa seva. Cadascú dona voltes sobre ell mateix. Cadascú està preocupat de salvar la pròpia pell. Jesús no és l'home dels èxits, triomfador gloriós, sinó l'home solitari que no pot compartir moltes de les coses que li commouen per dintre. Això em consola en la meua solitud. Solitud no és únicament experiència densa de Déu proper, experiència benaurada de ser u amb Déu. La solitud també pot ser dolorosa. Em sento mal comprés, sol. Ningú no m'acompanya quan arriba la situació límit. Ningú no em recolza quan fracasso. Tots volen donar lliçons, saben més que jo. Jesús és aquell que ve amb mi en totes aquestes situacions de la meua soledat. A vegades, amb la seva presència deixo de sentir-me sol. En la relació amb Jesús, m'atreveixo a reconèixer la meua soledat, acceptar-la i aguantar-la. **Anselm Grün, "Imatges de Jesús"**Edit. Claret, Col. "Els daus" nº 215
